

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce O. R.**, zastoupeného JUDr. Josefem Peštou, advokátem se sídlem Lipenská 555, 149 00 Praha 4, proti **žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 3. 2002, č. j. MHMP – 94433/2001/VYS/So/Pe, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 33,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 33, **se zrušuje** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2002, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 7 ze dne 7. 5. 2001, jímž bylo nařízeno odstranění části stavby rodinného domu umístěné na pozemku p. č. 1392 k. ú. T., postavené bez stavebního povolení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 3. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 22, návrh odmítl pro opožděnost.

Rozhodnutí městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), s tím, že zákonná lhůta pro podání žaloby byla zachována.

Protože žalobce nezaplatil soudní poplatek z kasační stížnosti, vyzval jej soud usnesením ze dne 30. 5. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 30 (ve znění opravného usnesení ze dne 8. 9. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 31, opravujícího nesprávně uvedené jméno žalobce v záhlaví rozhodnutí), aby soudní poplatek, který činí podle položky 15 Sazebníku soudních poplatků 3000 Kč, zaplatil v kolcích na připojeném tiskopise, a to do 3 dnů od doručení tohoto usnesení. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Rovněž jej poučil o tom, že má-li za to, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, může u soudu podat návrh, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků. Usnesení bylo doručeno dne 3. 6. 2003 zástupci žalobce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 11. 2003, č. j. 38 Ca 395/2002 – 33, řízení zastavil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovateli podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vznikla podáním kasační stížnosti poplatková povinnost, poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 citovaného zákona). Soud v souladu s § 9 odst. 1 tohoto zákona vyzval žalobce k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určil; jelikož stěžovatel soudní poplatek nezaplatil ani ve lhůtě soudem určené, soud řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil.

Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel včasnou kasační stížnost, již se domáhá zrušení napadeného usnesení, a opatřil ji kolkovými známkami v hodnotě 3000 Kč s tím, že tak byly splněny podmínky pro zrušení napadeného usnesení. Kasační stížnost se opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Konkrétně pak uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že stěžovateli nebyla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, přestože ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že má-li účastník řízení něco vykonat, má se doručit i jemu.

Kasační stížnost je důvodná.

Řízení o kasační stížnosti je podle § 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích řízení, za něž se vybírá soudní poplatek, a to ve výši 3000 Kč (položka 15 sazebníku soudních poplatků). Poplatníkem tohoto poplatku je podle § 2 odst. 2 citovaného zákona ten, kdo podal kasační stížnost; poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti [§ 4 odst. 1 písm. c)] a poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 tohoto zákona).

Kasační stížnost žalobce ze dne 15. 4. 2003, směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby, podléhala soudnímu poplatku a měla být proto podle § 37 odst. 3 s. ř. s. opatřena kolkovými známkami v hodnotě 3000 Kč, popřípadě měl žalobce požádat o osvobození od soudních poplatků, měl-li za to, že splňuje zákonem stanovené podmínky pro osvobození (§ 35 odst. 7 s. ř. s.); z obsahu soudního spisu však vyplývá že tomu tak nebylo. Městský soud v Praze proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže vydal dne 30. 5. 2003 usnesení, jímž vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, určil mu lhůtu k zaplacení poplatku a poučil ho o následcích, pokud ve stanovené lhůtě poplatek nezaplatí (§ 9 odst. 1 a 3 zákona o soudních poplatcích).

Stěžovatel byl v době podání kasační stížnosti ze dne 15. 4. 2003 zastoupen advokátem, bylo proto povinností soudu doručit usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku tomuto zástupci.

Povinnost zaplatit soudní poplatek je však povinností, která stíhá poplatníka, jímž byl stěžovatel. Zaplacení soudního poplatku je tak úkonem, který měl stěžovatel osobně vykonat; bylo proto podle § 42 odst. 2 s. ř. s. povinností soudu doručit toto usnesení též osobně stěžovateli. Není žádný důvod pro to, vyložit ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. odchýlně od ustanovení § 49 odst. 1 věty druhé občanského soudního řádu (*srovnej dikci § 42 odst. 1 s. ř. s.: „Má-li však účastník....něco osobně vykonat...“ a § 49 odst. odst. 1 o. s. ř.: „Má-li však účastník osobně v řízení něco vykonat.....“*), který Ústavní soud ve spojení s ustanoveními zákona o soudních poplatcích, zakládajících poplatkovou povinnost žalobce z podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, vyložil tak, že pokud žalobce ani věc sama nejsou od soudního poplatku osvobozeni, je zaplacení soudního poplatku úkonem, který má za povinnost vykonat žalobce osobně a výzvu zastoupenému účastníkovi je nutno doručit nejen právnímu zástupci stěžovatele, ale i účastníku samému (viz rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp zn. II. ÚS 118/2002).

Této povinnosti však soud nedostál, a stěžovateli tak nezapočala běžet soudem určená třídní lhůta, v níž měl povinnost soudní poplatek zaplatit. Jestliže následně řízení o kasační stížnosti zastavil, je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích mohl zastavit řízení pouze tehdy, pokud marně uplynula lhůta, kterou soud stěžovateli ve výzvě k zaplacení poplatku určil.

Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 1. 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu